

Quatre cossos i un sol bitllet

Gerard Vázquez recrea la peripècia històrica per recuperar el primer soldat desconegut britànic

Un thriller que seria molt còmic, si no fos perquè és història. Gerard Vázquez no pot resistir-se a un cert humor negre. Acabada la Primera Guerra Mundial, el govern britànic va tenir la pensada d'homenatjar els soldats desconeguts, morts en les trinxeres i enterrats sense cap honor. Van desenterrar quatre cossos dels diferents fronts en què van combatre els soldats britànics i els van ajuntar en una cambra fosca. El general Wyatt, amb els ulls tapats, decidiria quin dels quatre (amb el fang a les costelles) seria l'legit per ser enterrat amb tots els honors a l'abadia de Westminster, a Londres. Està plenament documentat el viatge d'aquest cos llançat al fang en vida i que a, partir de llavors, tindria tots els honors. Aquest desconegut serviria per recordar els vuit-cents mil britànics caiguts a les trinxeres. Uns mesos més tard d'aquest acte simbòlic, París també decidiria construir un lloc de referència sota l'Arc de Triomf, amb una flama que no s'apaga i una salutació que, encara ara, és recorda-

da amb uniformes i música de marxa militar. L'obra es pot veure fins al 31 de maig al Teatre Gaudí de Barcelona i és la conseqüència de les sessions de ràdio teatre de l'any passat, impulsades per l'entitat Veus Humanes.

Gerard Vázquez, que ja va fer una recreació històrica sobre la Segona Guerra Mundial, en què un pallaso accedia a actuar davant de Hitler el dia de l'aniversari del *führer* pensant si venjar els jueus dels camps d'extermini nazi a *Uhhh!* (TNC, 2005), s'endinsa en un altre capítol de la vergonya europea. La trobada dels quatre soldats, morts en combat un parell d'anys enrere, convertirà l'homenatge al soldat desconegut en un text antibel·licista. El dramaturg s'imagina que els difunts són capaços d'escoltar els vius. Veuen l'entrada del general Wyatt que els espectadors no seran capaços d'identificar. Els quatre soldats lluitaran, aparentment, per aconseguir l'únic bitllet de tornada del seu país.

Els actors (que alternen la cartellera amb la seva feina com a dobladors profes-

sionals) Eduard Doncos, Ramon Canals i Carles Pulido són els tres personatges a escena. Queda per descobrir com i qui representa el quart cos, que se situa dins d'una caixa, sota d'una bandera britànica. De fet, tots els esquelets estan dins de les caixes i els tres actors posen veu a l'esperit i a la discussió de tres persones, de mons molt diferents, que van morir per la mateixa raó estúpida d'una guerra que ells no van propiciar. El patriotisme queda en paper mullat quan el cos cau al fang i ja no recupera l'alè. Ramon Hernández codirigeix amb Vázquez el muntatge. Ell, de fet,

CRÍTICA JORDI BORDES

El director i dramaturg Pep Pla presenta una nova peça sobre el sentit de la vida. Ja ho havia fet anteriorment amb *Anthropos* (2010) i *Zero* (2012). Hi regnava una voluntat d'hibridar el text amb un món d'imatges suggeridores d'una potència que podia ferir i que sempre aixecava pulsions a l'espectador. A *Zero*, per exemple, després d'un primer quadre violent i d'abús dels avis sobre els menors, els vells es deixaven carregar a les espatlles, amb una tendresa exquisida, per morir al Narayama abans de ser una molèstia per a la família i la societat. A *No res* es parteix d'una novel·la molt llegida arreu. El punt de partida és el d'una dona que evoca un capítol vital en la seva vida quan tenia 12 anys i que, durant anys, tot-

Del buit àcrata a la tragèdia juvenil

hom deu haver guardat en silenci. Aquest capítol respon a una buidor lúcida –i un punt àcrata– que va revolucionar la joventut d'una classe.

No res queda massa carregada de narrativa i es perd una part del món poètic i d'altres textures emocionals que sí que recollien *Zero* i *Anthropos*. Jaume Sangrà es desplaça amb un moviment ampli i afable

o queda palplantat representant aquell noi que és la pedra de la sabata de tothom perquè es rebel·la contra el món amb una lucidesa insultant: no cal fer res perquè el món rodarà igual, independentment del comportament particular de cadascú. Una mena de Bartleby i el seu "preferiria no fer-ho". Si els adults semblen ignorar-lo –obviar-lo–, genera una gran controvèrsia entre els companys de classe, que decideixen demostrar-li que sí que hi ha elements de significació importants. Que els comportaments particulars afecten individualment les persones. No tenen millor manera d'orquestrar-ho que amb una gran pila d'objectes –que, a mesura que pugui, anirà implicant una part de vida, de sacrificis morals i físics–. L'obra no es refugia en els

és l'ànima de Veus Humanes. Fa uns mesos, van voler celebrar el centenari de la Primera Guerra Mundial amb una sessió de ràdio teatre. Es tractava de *Si us pregunten per què vam morir* i estava basat en poemes per combatents de tots els bàndols. En quin to està escrita la peça? Per una banda, hi ha un aire inequívoc de reivindicació amb un tema realista. Per una altra, camina per la fantasia amb esperits que parlen i es comuniquen amb els vius. També hi ha un aire de comèdia negra, que no impedeix convocar l'emoció amb escenes de tensió dramàtica. *

Fosc i llums. El muntatge juga a contraposar la pau i la guerra, les llums i les ombres...
TGB

matisos. Presenta dues idees força i no cedeix en el ritme. La dramaturgia, però, hauria de saber deixar espais més abstractes per a la reflexió de l'espectador. Ara és massa dirigista. La pila no té cap mena de poesia, quan té tota una voluntat conceptual. Potser una bona idea seria construir un element que superés la suma de coses per esdevenir una obra d'art –com succeeix a *Rudo*, de Manolo Alcántara–. Cal destacar l'entrega de l'actriu Rosa Cadafalch, que es desvia per projectar la trama amb una voluntat entre lúdica i transgressora. Però el text sona encara après, no és orgànic. Es veu més una narradora que la dona que reviu aquell tràgic passatge. I això l'allunya del públic. Amb el rodatge, tot anirà apropant-se. *

NO RES
Janne Teller

Direcció:
Pep Pla
Intèrprets:
Rosa Cadafalch,
Jaume Sangrà

Dia i lloc: Dijous 14 de maig (fins al 31)

AGENDA D'AUTOR J.B.

'Tots som Liceu', als barris

Amb l'objectiu d'apropar l'òpera als barris de Barcelona, es trasllada demà al Casino de l'Aliança. Prepara un concert, sota la direcció de Conxita Garcia i amb l'acompanyament de Vanessa Garcia al piano. Donizetti, Wagner, Verdi, Bellini, Mozart, Bizet i Puccini seran els protagonistes de la nit amb un programa dissenyat per la mateixa directora del cor i especialment pensat per a tots els públics. Els assistents podran gaudir d'òperes mítiques com *Don Pasquale* –que es podrà veure al Liceu del 16 al 27 de juny–, *Nabucco*, *La flauta màgica*, *Norma*, *Carmen*, entre altres. El català Amadeu Vives i el valencià Rafael Martínez Valls completen el programa amb peces de *Doña Francisquita* i *Cançó d'amor i de guerra*. La voluntat del Gran Teatre del Liceu és mantenir aquesta iniciativa al llarg de les properes temporades i constituir una gira estable pels barris de Barcelona i poblacions catalanes per enfortir el projecte social i reforçar la creació de nous públics.

'TOTS SOM LICEU'

Dia i lloc: Demà, dilluns, a les 20 hores al Casino de l'Aliança del Poblenou. La recaptació és íntegra per a l'Aliança (el preu de l'entrada és de 5 euros).

L'últim 'Hansel & Gretel'

La Joventut de la Faràndula acomiada avui *El conte de Hansel & Gretel*. Tot i que, al 2001, la companyia ja va fer una versió del conte dels germans Grimm, ara és un musical totalment nou, amb un text original, dirigit per Salvador Peig i Maria Pla. L'obra inclou les músiques compostes per a l'ocasió pel productor musical Xasqui Ten i les coreografies de Montse Argemí de l'Escola de Dansa Bots. El muntatge, de gran format, té una posada en escena espectacular amb un repartiment de fins a 41 actors plens de força i empena.

EL CONTE DE HANSEL & GRETEL
Joventut de la Faràndula

Dia i lloc: Fins avui a les 6 de la tarda, al Teatre Municipal La Faràndula de Sabadell

Claqué al parc de la Ciutadella

L'Associació Tot pel Claqué convoca mig milers de ballarins de claqué en una trobada avui, a partir de les 11 del matí, al parc de la Ciutadella. Seran ballarins, d'entre 5 i 65 anys, que aniran compartint escenari per commemorar el Dia Internacional del Claqué (que se celebra demà oficialment). Amb motiu d'aquest dia que vol reconèixer aquest ball popular també hi ha prevista una *tap jam* per dissabte vinent i una mostra coreogràfica diumenge al Mercat de les Flors.

DIA INTERNACIONAL DEL CLAQUÉ
Tot pel Claqué

Dia i lloc: Avui, a partir de les 11 del matí, al parc de la Ciutadella.

23
CULTURA

24.05.2015

Bruixes al Romea

El 1424 el comte de Pallars va promulgar a les valls d'Àneu unes ordinations on es legisla sobre un nou crim contra Déu i contra els homes que és la bruixeria. El document, en català, descriu una sèrie d'homes i dones que van de nit i juren fidelitat a un boc i maten nens...

PROCÉS PER A UNA BRUIXA DEL PALLARS
Pau Castell

Dia i lloc: Demà a partir de les 20 h, al Teatre Romea.

La sonoritat dels peus Un instant de l'exhibició de l'any passat d'aquesta trobada anual. TOT PEL CLAQUÉ

Teatre